

A Szegedi Ítéltábla a dr. Borka Sándor ügyvéd által képviselt felperesnek - a dr. Varga István ügyvéd által képviselt alperes ellen kölcsön visszafizetése iránt indított perében a Gyulai Törvényszék 2012. június 22. napján kelt 5.P.20.011/2012/11. számú ítélete ellen a felperes részéről 13. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés alapján lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, megfellebbezett rendelkezéseit **helybenhagyja**.

A feljegyzett 1 500 000 (egymillió-ötszázezer) Ft fellebbezési eljárási illetéket a felperes köteles megfizetni az illetékes állami adóhatóság külön felhívására a Magyar Államnak.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S :

A peres felek között 2004. március 1. napján kelt kölcsönszerződés elnevezésű okirat tartalma szerint a felperes - 2005. december 31-i lejáratával - 8 000 000 Ft-ot adott kölcsön az alperesnek. A tőkeösszeg kamatát havi 240 000 Ft-ban határozták meg. A felperes ezt követően több ízben különböző összegeket adott kölcsön az alperesnek, így 2004. júniusában 2 100 000 Ft-ot, júliusban 800 000 Ft-ot, augusztusban 1 100 000 Ft-ot, 2005. januárjában 2 000 000 Ft-ot, márciusban 1 000 000 Ft-ot. Az alperes 2006. februárjában tartozásából 2 000 000 Ft-ot visszafizetett, majd 2006. márciusában 3 000 000 Ft-ot és további 2 000 000 Ft-ot vett fel a felperestől. Ugyancsak 2 000 000 Ft kölcsönt kapott 2007. februárjában, amit azonban április hónapban visszafizetett. Ezt követően a peres felek 2007. április 11-i keltezéssel újabb okiratot készítettek, amelynek tartalma szerint az alperes fennálló tartozása mindösszesen 18 000 000 Ft volt, ennek visszafizetési határidejét 2008. december 20. napján határozták meg. A szerződés 3. pontjában a felek rögzítették, hogy az adós havi 540 000 Ft összegű kamat megfizetésére köteles a felperes javára. A fenti okirat aláírását követően a felperes további kölcsönöket nyújtott, így 2007. december 29-én 2 400 000 Ft-ot, 2008. március 7-én 3 600 000 Ft-ot, 2008. április 9-én 2 000 000 Ft-ot, 2009. június 1. napján pedig

1 500 000 Ft-ot. Ennek tényét a 2007. április 11-én kelt okirat hátuljára a felperes kézírással rávezette, az összeg átvételét az alperes aláírásával elismerte. Az alperes a kamatokat havi rendszerességgel megfizette, utoljára 2009. novemberében teljesített.

A felperes egyidejűleg más személyeknek is nyújtott hasonló feltételekkel kölcsönöket, így **(személyek neve)** feljelentése alapján jogosulatlan pénzügyi tevékenység büntetnének megalapozott gyanúja miatt eljárás indult a felperessel szemben, amely a 2012. május 30. napján kelt határozattal megszüntetésre került a cselekmény elévülésére tekintettel.

A felperes módosított kereseti kérelmében 18 000 000 Ft és ennek 2007. április 11-től 2008. december 31-ig járó havi 3 % ügyleti, valamint 2009. január 1-től évi 20 % ügyleti és a jegybanki alapkamatnak megfelelő késedelmi kamata, 2 400 000 Ft és annak 2007. december 29-től 2008. december 31-ig járó évi 20 % ügyleti, továbbá 2009. január 1-től a kifizetésig járó évi 20 % ügyleti és a jegybanki alapkamatnak megfelelő mértékű késedelmi kamata; 3 600 000 Ft és annak 2008. március 7-től 2008. december 31-ig járó évi 20 %, valamint 2009. január 1-től a kifizetésig járó évi 20 % ügyleti és a jegybanki alapkamatnak megfelelő mértékű késedelmi kamata, 2 000 000 Ft és annak 2008. április 9-től 2008. december 31-ig évi 20 % ügyleti, valamint 2009. január 1-től a kifizetésig járó évi 20 % ügyleti és a jegybanki alapkamatnak megfelelő mértékű késedelmi kamata; 1 500 000 Ft és ennek 2009. június 1-től 2009. december 31-ig járó évi 20 %, továbbá 2010. január 1-től a kifizetésig járó évi 20 % ügyleti és a jegybanki alapkamatnak megfelelő mértékű késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni az alperest. A felperes vitatta, hogy az alperes akár a tőkeösszegeket, akár annak kamatait részére visszafizette.

Az alperes érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Állította, hogy a megállapodásban rögzített kamatokat megfizette, ugyanakkor az évi 36 %-os kamatkikötést eltúlzottnak ítélte, annak mérséklését kérte évi 20 %-ra, így ennek figyelembevételével számítása szerint összesen 19 063 200 Ft-ot kellett volna megfizetnie. Ezzel szemben az általa teljesített összeg 35 000 931 Ft, így a különbözetként mutatkozó 16 767 800 Ft-ot kérte túlfizetés címén a tőkeösszegbe beszámítani.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 18 000 000 Ft-ot, 2 400 000 Ft-ot, 3 600 000 Ft-ot és 2 000 000 Ft-ot és ezen összegek után 2009. december 1-től évi 20 % ügyleti, valamint a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat 1/3-ával megegyező mértékű késedelmi kamatát, továbbá 1 500 000 Ft-ot és ennek 2009. december 1-től a kifizetésig járó évi 20 %-os ügyleti és 2010. január 1-től a kifizetésig járó évi 20 % ügyleti és a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat 1/3-ával megegyező késedelmi kamatát, valamint 1 000 000 Ft perköltséget. Ezt meghaladóan a keresetet

elutasította. Az alperest 1 400 000 Ft, míg a felperest 100 000 Ft eljárási illeték állam javára történő megfizetésére kötelezte.

Határozatában nem vitás tényként rögzítette, hogy 2004. március 1. és 2007. április 11. között az alperes 18 000 000 Ft-ot kapott kölcsön a felperestől, amelyet nem fizetett vissza, majd ezt követően sor került a további, a tényállásban rögzített tőkeösszegek kölcsön jogcímén történő átadására is havi 3 % összegű kamatkikötés mellett. Elfogadta az alperes állítását, miszerint a kamatot mindig az aktuálisan fennálló tőketartozás 3 %-ában határozták meg. E kamatmértéket azonban nem tekintette eltúlzottnak, e tekintetben figyelemmel volt a jegybanki alapkamat aktuális mértékére (5,25 % - 12 %), a banki hitelezés sajátosságaira, a perbeli kölcsönszerződés kapcsán a biztosítékadás elmaradására, így az évi 36 %-os mértékű ügyleti kamat mérséklését nem ítélte indokoltnak.

Az elsőfokú bíróság - okirati bizonyíték hiányában is - elfogadta az alperes hivatkozását, nevezetesen, hogy az általa átvett tőkeösszegek kamatait 2009. novemberéig szerződésszerűen megfizette. Életszerűtlennek tekintette ugyanis, hogy a felperes további kölcsönöket folyósított az alperes részére annak ellenére, hogy az alperes a kamatok teljesítésével elmaradt. Megítélése szerint erre nem szolgált kellő magyarázatul a felperesnek az az előadása, miszerint az alperesben maximálisan megbízott, elfogadható indokot jelentett viszont az újabb kölcsönök folyósítására, hogy azok összege után a felperes rendszeres kamatjövedelmet élvezett. A kamatok rendszeres fizetését alátámasztó körülményként értékelte továbbá, hogy a felperes csak azt követően érvényesítette a kölcsön visszafizetése iránti igényét, amikor az alperes - általa is elismerten - beszüntette a kamatok fizetését. Ugyancsak a rendszeres kamatfizetés mellett szóló ténynek minősítette, hogy a 2007. április 11-én kelt okirat kizárólag a tőkeösszeget tartalmazta, az esetleges kamattartozásra azonban nem utalt. E peradatokat mérlegelve bizonyítottanak ítélte, hogy az alperes 2009. novemberéig az ügyleti kamatfizetési kötelezettségét teljesítette, így a Ptk. 301. §-ában foglaltak alapulvételeivel - a felperes által meghatározott évi 20 %-os ügyleti kamat felszámítása mellett - kötelezte az alperest az egyes tőkeösszegek után a fenti időpontot követően járó ügyleti és a Ptk. 301. § (2) bekezdése szerinti késedelmi kamat megfizetésére.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatása, kamatigénye tekintetében a keresetének helyt adó döntés meghozatala, továbbá a javára megítélt perköltség felemelése iránt. Fellebbezési érvelése szerint a további adósai által más peres eljárásokban tett nyilatkozatokból nem vonható le következtetés arra, hogy az alperes az általa megjelölt időpontig maradéktalanul teljesítette a kamatokat. Az alperes ennek alátámasztására nem csatolt a perben okiratokat, a tényállás pusztán az elsőfokú bíróság által életszerűtlennek minősített tényekre, körülményekre nem alapítható. Hangsúlyozta, a tőkekövetelés teljes összegét illetően pernyertes lett, a javára megítélt perköltség összege azonban ezzel nem áll arányban. Álláspontja szerint jogszerűen tarthat igényt a marasztalási összeg után számított legalább bruttó 5,5 % mértékű munkadíjra.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet fellebbezéssel érintett rendelkezéseinek helybenhagyására irányult.

A fellebbezés **alaptalan.**

Az elsőfokú bíróság a tényállást hiánytalanul és a feltárt bizonyítékok okszerű mérlegelése eredményeként helytállóan állapította meg, érdemi döntése a jogszabályok helyes alkalmazásán alapul, ítélete indokolásával az ítéltábla maradéktalanul egyetért, ezért az elsőfokú ítélet fellebbezéssel érintett rendelkezéseit a Pp. 253. § (2) bekezdés alapján helybenhagyta. A fellebbezés kapcsán az alábbiakra kíván rámutatni.

Nem vitásan a peres felek között több - a Ptk. 523. § (1) bekezdése szerinti - kölcsönszerződés jött létre, amelyek alapján a felperes, mint hitelező az alperes, mint adós részére különböző összegű kölcsönöket nyújtott. Az sem volt vitatott, hogy az alperes alkalmanként milyen tőkeösszeget vett át kölcsön jogcímén, kizárólag az képezte a vita tárgyát, hogy az alperes eleget tett-e a kamatfizetési kötelezettségének. A Pp. 164. § (1) bekezdése szerint a perben az alperest terhelte annak bizonyítása, hogy a kölcsön jogcímén nyújtott tőkeösszegek után járó ügyleti kamatot 2009. novemberéig kiegyenlítette. Nem osztja az ítéltábla a felperes fellebbezésben részletezett kifogásait az elsőfokú bíróság mérlegelési tevékenységét illetően. Az elsőfokú bíróság ugyanis eleget tett a Pp. 206. § (1) bekezdésében foglalt előírásoknak, mérlegelésében logikai ellentmondás, a megállapított tényállásban iratellenesség nem található. Kétségtelen, hogy nem állnak rendelkezésre okirati bizonyítékok annak alátámasztására, hogy az alperes a tőkeösszegek után járó kamatokat minden esetben kiegyenlítette, ennek azonban nincs jelentősége, miután a perben felmerült egyéb adatok egybevetése alapján következtetni lehetett arra, hogy az alperes e körben tett tényelődadása a valóságnak megfelel. E tekintetben hangsúlyos szerepe van a 2007. április 11. napján kelt okiratban foglaltaknak, amelyben rögzítésre került a tőketartozás összege, arra vonatkozóan azonban az okirat még utalást sem tartalmaz, hogy az alperest a tőkeösszegezen felül kamatfizetési kötelezettség is terhelné. A felperes állította, hogy az alperes a havi 3 % összegű kamatot nem teljesítette, így amennyiben állítása helytálló lenne, úgy az okirat aláírása időpontjáig az alperesnek - a tőkeösszeg folyamatos növekedésére is figyelemmel - több millió forintot kitevő kamattartozása keletkezett volna. Ilyen körülmények között pedig nem elfogadható, hogy a felperes nem kívánta rögzíteni a fennálló kamattartozás összegét, valamint a visszafizetés időpontját, ami pedig arra utal, hogy az alperesnek a kamatokat illetően hátraléka nem volt. Annak sem volt ugyanakkor akadálya, hogy a felperes a fizetetlen kamatösszegeket "tőkésítse" és az okiratban ezt tüntesse fel, azt azonban maga sem állította, hogy erre sor került volna, hivatkozása szerint kizárólag a tőketartozás került az okiratban rögzítésre, ami saját tényelődadása cáfolatául szolgál. Az alperesi kamatfizetés mellett szól az a körülmény is, hogy a felperes a fenti okirat aláírását követően részletekben további több millió forintot adott kölcsön az alperesnek, ennek ténye az okirat hátoldalán rögzítésre is került, erre pedig nyilvánvalóan nem

kerülhetett volna sor, ha az alperes a kamatokat egyáltalán nem teljesíti. A peradatok szerint a felek között sem rokoni, sem baráti kapcsolat nem volt, azaz szoros bizalmi viszony hiányában - a kamatok teljesítésének elmaradása mellett - nem elképzelhető a felperes részéről további kölcsönösszegek átadása. A felperesi állítás ellen szól a fentieken túl, hogy a felperes megélhetését az általa az alperesnek és perben nem álló más személyeknek kölcsönadott összegek kamatai biztosították, így életszerűtlen, hogy éveken keresztül lemondott volna a legfőbb jövedelemforrásáról. Ilyen körülmények között az elsőfokú bíróság helyes mérlegelés eredményeként jutott arra a következtetésre, hogy az alperes 2009. novemberéig a kamatfizetési kötelezettségének eleget tett, ezért az alperes 2009. december hónaptól kezdődően köteles az ügyleti és késedelmi kamatok teljesítésére.

A Ptk. 301. § (3) bekezdése szerint, ha a jogosultnak a késedelembe esés időpontjáig kamat jogszabály, vagy szerződés alapján jár, a kötelezett a késedelembe esés időpontjától e kamaton felül - ha jogszabály eltérően nem rendelkezik - a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat 1/3-ával megegyező mértékű kamatot, de összességében legalább a Ptk. 301. § (1) bekezdésében meghatározott kamatot köteles megfizetni. A Ptk. 200. §-a módot ad arra, hogy a szerződő felek a fentiekben részletezett rendelkezéstől eltérően állapodjanak meg. Jelen esetben azonban a peres felek között eltérő tartalmú megállapodás nem volt, így a felperes nem érvényesíthet az alperessel szemben a fenti mértéket meghaladó késedelmi kamatot. Következésképp az elsőfokú ítélet megváltoztatásának jogszabályi indoka nincs, az elsőfokú bíróság helytállóan határozta meg az egyes részösszegek után felszámított késedelmi kamat mértékét.

Ugyancsak alaptalanul sérelmezi a felperes az elsőfokú bíróságnak az alperes által fizetendő perköltség összegére vonatkozó rendelkezését. A 32/2003. (VIII. 22.) IM. rendelet 3. § (2) bekezdése szerint a 10 millió forintot meg nem haladó pertárgyérték esetén a felszámítható ügyvédi munkadíj összege 5 % (3. § (2) bekezdés a) pont), azaz 500 000 Ft, míg a 10 millió forint feletti, de 100 millió forintot meg nem haladó pertárgyérték esetén az a) pontban meghatározott munkadíj és a 10 millió forint feletti összeg 3 %-a, azaz jelen esetben 525 000 Ft, mindösszesen 1 025 000 Ft, amelyen túl felszámítandó az általános forgalmi adó összege (32/2003. (VIII. 22.) IM. rendelet 4/A. § (1) bekezdés). Lényeges ugyanakkor, hogy a munkadíj megállapítása során a munkadíj összegét a bíróság indokolt esetben mérsékelheti, ha az nem áll arányban a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel (3. § (6) bekezdés). Jelen esetben az elsőfokú bíróság az alperest a felperes javára 1 000 000 Ft perköltség megfizetésében marasztalta, azaz az általa megállapított perköltség lényegében az áfa mértékével maradt el a pertárgyérték alapján felszámítható perköltség összegétől. A perbeli jogvita jogi megítélése azonban nem tekinthető bonyolultnak, a töркеövetelést illetően az alperesi elismerésre figyelemmel nem volt szükség bizonyítási eljárás lefolytatására, a kamatok teljesítése kapcsán pedig a bizonyítási kötelezettség nem a felperest terhelte.

Mindezt mérlegelve az elsőfokú bíróság által meghatározott perköltség felemelését az ítélőtábla nem ítélte indokoltnak.

Észlelte az ítélőtábla, hogy a felperes a fellebbezés pertárgyértékét felhívás ellenére sem jelölte meg pontosan, ezért azt az ítélőtábla határozta meg az alábbiak szerint.

A Pp. 25. § (4) bekezdése értelmében a főkövetelés járulékai (kamat, költség stb.) főszabály szerint a perérték megállapításánál figyelmen kívül maradnak. E főszabály alóli kivételt jelent azonban, ha a fél akár a keresetében, akár a fellebbezésében önállóan érvényesít kamat- és egyéb járulékkövetelést. Ilyen esetben az eljárás tárgyának értéke az érvényesített illetve vitatott kamat vagy egyéb járulék összegéhez igazodik. Jelen esetben a felperes fellebbezésében kizárólag a javára megítélt elsőfokú perköltség összegét, valamint a kamatfizetés kezdő időpontját és a késedelmi kamat mértékét kifogásolta, így ezek alapján határozható meg a fellebbezési eljárás tárgyának értéke.

A felperes a javára megítélt 1 000 000 Ft perköltséget az alperes terhére megállapított 27 500 000 Ft marasztalási összeg 5,5%-ára, azaz 1 512 500 Ft-ra kérte felemelni, így a fellebbezési kérelem tekintetében a fellebbezési érték 512 500 Ft.

Az alperes kamatfizetési kötelezettségét érintően azt kellett meghatározni, hogy az egyes részösszegek után a fellebbezésben jelölt időponttól járó és a felperes által kért kamat összege mennyivel haladja meg az elsőfokú bíróság által a későbbi időponttól meghatározott alacsonyabb mértékű kamat alapján kiszámítható összeget, e vonatkozásban ugyanis a fellebbezési pertárgyérték e két összeg különbözeteként határozható meg. Erre figyelemmel az ítélőtábla kiszámította a részösszegek után járó kamatkülönbözetet, amely a késedelmi és ügyleti kamatokat illetően az ítélelethozatal időpontjáig mindösszesen 24 703 226 Ft-ot tett ki az alábbiak szerint.

A kamat összege az elsőfokú ítélet szerint a másodfokú határozat meghozatalának időpontjáig:

- 18 000 000 Ft-nak 2009. december 1. napjától 2012. november 7. napjáig számított évi 20 %-os kamata, amely összesen 10 583 013 Ft, valamint 18 000 000 Ft 2009. december 1. napjától 2012. november 7. napjáig számított - a jegybanki alapkamat 1/3-ával megegyező mértékű - késedelmi kamata, amely összesen 1 104 791 Ft;

- 2 400 000 Ft 2009. december 1. napjától 2012. november 7. napjáig számított évi 20 %-os kamata, amely összesen 1 411 068 Ft, valamint 2 400 000 Ft 2009. december 1. napjától 2012. november 7. napjáig számított - a jegybanki alapkamat 1/3-ával megegyező mértékű - késedelmi kamata, amely összesen 147 299 Ft;

- 3 600 000 Ft 2009. december 1. napjától 2012. november 7. napjáig számított évi 20 %-os kamata, amely összesen 2 116 603 Ft, valamint 3 600 000 Ft 2009.

december 1. napjától 2012. november 7. napjáig számított - a jegybanki alapkamat 1/3-ával megegyező mértékű - késedelmi kamata, amely összesen 220 751 Ft;

- 2 000 000 Ft 2009. december 1. napjától 2012. november 7. napjáig számított évi 20 %-os kamata, amely összesen 1 175 891 Ft, valamint 2 000 000 Ft-nak 2009. december 1. napjától 2012. november 7. napjáig számított - a jegybanki alapkamat 1/3-ával megegyező mértékű - késedelmi kamata, amely összesen 122 640 Ft;

- 1 500 000 Ft 2009. december 1. napjától 2012. november 7. napjáig számított évi 20 %-os kamata, amely 881 917 Ft, valamint 1 500 000 Ft 2009. december 1. napjától 2012. november 7. napjáig számított - a jegybanki alapkamat 1/3-ával megegyező mértékű - késedelmi kamata, amely összesen 97 144 Ft.

Mindösszesen 17 861 117 Ft.

A kamat mértéke a fellebbezésben kérték szerint a másodfokú ítélet meghozatalának időpontjáig, azaz 2012. november 7. napjáig számítva:

- 18 000 000 Ft 2007. április 11. napjától 2008. december 31. napjáig számított havi 3 %-os kamata, amelynek összege 11 184 658 Ft, valamint 18 000 000 Ft 2009. január 1. napjától 2012. november 7. napjáig számított évi 20 %-os kamata, amely 13 877 260 Ft és 18 000 000 Ft 2009. január 1. napjától 2012. november 7. napjáig számított - a jegybanki alapkamattal megegyező mértékű - késedelmi kamata, amelynek összege 4 923 617 Ft;

- 2 400 000 Ft 2007. december 29. napjától 2008. december 31. napjáig számított havi 3 %-os kamata, amelynek összege 871 101 Ft, valamint 2 400 000 Ft 2009. január 1. napjától 2012. november 7. napjáig számított évi 20 %-os kamata, melynek összege 1 850 301 Ft, valamint 2 400 000 Ft 2009. január 1. napjától 2012. november 7. napjáig számított - a jegybanki alapkamattal megegyező mértékű - késedelmi kamata, amely 1 021 448 Ft;

- 3 600 000 Ft 2008. március 7. napjától 2008. december 31. napjáig számított havi 3 %-os kamata, amely 1 065 205 Ft, valamint 3 600 000 Ft 2009. január 1. napjától 2012. november 7. napjáig számított évi 20 %-os kamata, amely 2 775 452 Ft, valamint 3 600 000 Ft 2009. január 1. napjától 2012. november 7. napjáig számított - a jegybanki alapkamattal megegyező mértékű - késedelmi kamata, amely 984 134 Ft;

- 2 000 000 Ft 2008. április 9. napjától 2008. december 31. napjáig számított havi 3 %-os kamata, amely 526 685 Ft, valamint 2 000 000 Ft 2009. január 1. napjától 2012. november 7. napjáig számított évi 20 %-os kamata, amely 1 541 918 Ft, valamint 2 000 000 Ft 2009. január 1. napjától 2012. november 7. napjáig számított - a jegybanki alapkamattal megegyező mértékű - késedelmi kamata, amely 546 741 Ft;

- 1 500 000 Ft 2009. június 1. napjától 2012. november 7. napjáig járó évi 20 %-os kamata, amely 1 032 328.- Ft, valamint 1 500 000 Ft 2009. június 1. napjától 2012. november 7.

napjáig számított - a jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamata - amely 363 495 Ft.

Mindösszesen 42 564 343 Ft.

A két összeg különbözete 24 703 226 Ft, tehát a fellebbezési pertárgyérték a kamatok tekintetében ez az összeg.

A fentiek szerint a fellebbezési érték mindösszesen 25 215 726 Ft, amelynek alapulvételével az 1990. évi XCIII. tv. (Itv.) 46. § (1) bekezdése szerint fizetendő fellebbezési eljárási illeték összege 2 017 300 Ft-ban határozható meg.

Az ítélőtábla az ítélet írásba foglalásakor észlelte, hogy döntése meghozatalakor a felperes által fizetendő fellebbezési illeték összegének megállapítása során számítási hibát vétett, ezért a kihirdetett ítéletében a másodfokú illeték összegét tévesen jelölte meg. Az írásba foglalt ítélet viszont a helyes számítás levezetését tartalmazza a fentebb részletezettek szerint.

Miután a felperes a perben illetékfeljegyzési jog kedvezményében részesült, így fellebbezése eredménytelenségére figyelemmel köteles a fenti összegű fellebbezési eljárási illeték megfizetésére a Pp. 78. § (1) bekezdése, valamint az Itv. 74. § (3) bekezdése szerint alkalmazandó 6/1986. (VI. 26.) IM. rendelet 13. § (2) bekezdése alapján.

Az alperesnek a fellebbezési eljárás során áthárítható költsége nem merült fel, ezért az ítélőtábla e tekintetben a döntéshozatalt mellőzte.

Szeged, 2012. november 7.

Dr. Szeghő Katalin sk.	Bereczkyné dr. Lengyel Nóra sk.	Zanócné dr. Ocskó Erzsébet sk.
a tanács elnöke	előadó bíró	táblabíró

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.II.20.479/2012/6. szám

A Szegedi Ítélőtábla a dr. Borka Sándor ügyvéd által képviselt felperesnek - a dr. Varga István ügyvéd) által képviselt alperes ellen kölcsön visszafizetése iránt indított perében a Gyulai Törvényszék 2012. június 22. napján kelt 5.P.20.011/2012/11. számú ítélete ellen a

felperes részéről 13. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés alapján lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

k i j a v í t ó v é g z é s t :

A Szegedi Ítéltábla Pf.II.20.479/2012/4. számú ítéletét kijavítja akként, hogy a felperes által fizetendő fellebbezési eljárási illeték összege helyesen 2 017 300 (kettőmillió-tizenhétezer-háromszáz) Ft.

A végzés ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S :

Az ítéltábla a Pf.II.20.479/2012/4. számú kihirdetett ítéletében a felperes által fizetendő fellebbezési illeték összegét 1 500 000 Ft-ban állapította meg. Utóbb észlelte, hogy számítási hibát vétett, amelyet akként korrigált, hogy az írásba foglalt ítélet indokolása a helyes számítást tartalmazza, az ítélet rendelkező részét pedig a Pp. 224. §-a alapján a jelen végzés rendelkező részében foglaltak szerint kijavította.

S z e g e d , 2012. november 22.

Dr. Szeghő Katalin sk.	Bereczkyné dr. Lengyel Nóra sk.	Zanócné dr. Ocskó Erzsébet sk.
a tanács elnöke	előadó bíró	táblabíró